

Szimbolikus nyitás április 4-én

Nem valami nagy durranás: a Szekeres-sztori folytatódik

Nem valami nagy durranás – közölte velem az egyik főszerkesztő, amikor bemutatott nekem a Szekeres-saga egy részletét. Nem is közölte le. Bizonyos szempontból igaza volt. A jéghegy kilátszó csúcsa általában kicsi. Ami pedig alatta van – van-e most aktuálisabb a Titanic-sztorinál? –, csak akkor látszik, ha beleütközünk, mint Molnárék.

KECSKÉS JÁNOS

Maguk a konkrét események talán nem is felháborítóak sokak számára, hiszen erkölcsi érzékünk sokat tompult a léptenyomon tapasztaltak hatására, és valljuk be, a Szekeres család által elkövetetteknek a cifrábbakat tudunk sorolni akár a környezetünkben is. A probléma ott van, hogy egy politikust – ráadásul országosan ismert vezető politikust, aki nyíltan az egyik kulcsminiszteri posztra pályázik – másféleképpen kell megítélni. Egyrészt lazább normák vonatkoznak rájuk – például a közérdekben néha szinte kötelező „hazudniuk”, hiszen egy pénzügyminiszter nem árulhatja el, hogy holnap forintleértékelésre számíthatunk –, másrészt sokkal feszebbek, hiszen a választókat képviselve kifejezetten erkölcsösnek kéne lenniük.

Legfőképpen arra kell vigyázniuk, hogy potenciális hatalmukkal maguk és családjuk hasznára ne éljenek vissza, sőt ne is engedjék meg környezetük számára, hogy kivételezzenek velük. Mivel nem mindenkinek olyan fejlett az erkölcsi érzéke, mint amilyen magas a pozíciója, jogszabályok is igekeznek ezt a lehetőséget megakadályozni. De még ezek is kijátszhatóak, ezért figyeli őket – legalábbis a polgári demokráciákban – a sajtó, hogy a nyilvánosság segítségével tartsa kordában őket. Ezért szokták emlegetni, hogy egy politikusként nincs magánélete. Ezzel szemben annak a szocializmusnak, amelyben politikusaink életük javát éltek, éppen a nyilvánosság hiánya volt az egyik jellemzője.

Ebben a történetben sem maguk a visszaélések az igazán érdekesek, hanem az, hogy Szekeres Imre és családja milyen természetességgel használja régi reflexeit, és hogy a kapcsolatrendszer mennyivel erősebb tud lenni a visszaélések elé emelt korlátoknál. Az is jellemző, hogy a környezet, a volt tanácsi vezetők és a volt szocialista nagyvállalatok pillanatok alatt megértették, miként kell viselkedniük.

Annak a sajtónak a viselkedése a megdöbbentő – ritka kivételtől eltekintve – amelyik most lapít, bár az előző kormány idején szinte túlteljesítette ez irányú feladatait, és fogadkozott, hogy... (Ezért esik különösen jól *Eörsi István* korrekt kiállása. Remélem egy szabaddemokrata politikus viselt dolgainak eltussolása ellen is tiltakozna.) A demokrácia egyik alapvető közintézménye tehát levizsgázott.

Marad még a rendőrség és az igazságszolgáltatás, a független magyar bíróság, illetőleg az ügyészség. Azért is kell figyelniük rájuk, hiszen újabban igen szomorú példák akadtak rendőrségi korrupciókra, és megütközhetünk néhány különös ügyészi és bírói magatartáson is.

A Szekeres kontra Molnár ügyben is akadnak különös momentumok. Szilveszterkor ugyan megakadályozta a rendőrség, hogy az Örmester Kft. emberei elfoglalják a hostelt, de a későbbi reakciójuk igencsak Szekereséknek kedvezett. Bár Molnárék a korábban említett decemberi panaszon kívül januárban több ízben is kérték a rendőrség segítségét különböző ügyekben, az illetékes parancsnok január 21-i levelének átlátszó indoklásával gyakorlatilag egyértelművé tette, hogy nem kíván fellépni védelmükben. A bíróság pedig mind a két megindított per esteében a választások utánra halasztotta a tárgyalást.

Talán a néhány cikk miatt, de az ügyészségen helyt adtak a nyomozást megszüntető határozat ellen benyújtott panaszoknak. Ezért azt az ügyész, *dr. Lőrincz Árpád* március 30-án hatályon kívül helyezte, a rendőrséget pedig az egyik pontban pótnyomozásra kötelezte. Igen sajtóságos ugyanakkor az egyik indoklása, amely szerint elismeri, hogy *Vásárhelyi Katalin* megsértette a törvényt, amikor megtévesztő módon tett nyilatkozatot, de mivel ezt külön nem szankcionálja a törvény, következménye sincs. Az ember pedig elgondolkozik rajta, hogy tényleg joghézaggyártó szerv-e a magyar törvényhozás, vagy csak minden lehetséges mentséget figyelembe vesznek az egyik oldalon.

Miközben az igazságszolgáltatás a maga döcögő módján beindult, az üzlet nem állt le, a jegyzői tiltás ellenére sem.

Talán szimbolikus, de éppen április negyedikén nyitott ki a huzakodás tárgyát képező szálloda. Most Ermitus néven, és nem Szekeresné Vásárhelyi Katalin erre a célra alapított cége, az Argonat, hanem a tulajdonos Ermitus működteti. Ők fogadják ugyanis a még Molnárék által szervezett tavaszi csoportokat. Miközben elméletileg május 2-ig érvényben van a kerületi jegyző bezárási határozata. Vagy visszavonta? A napilapok máskor oly szorgos sajtómunkásai ennek valami különös okból nem jártak utána...

A történet vége most még nem látható, de sejthető, kiszámítható. Az viszont egyértelmű, hogy látszatomokráciánk egyik szimptomatikus története zajlik éppen a VII. kerületben. A polgárok figyelme elől elzárva. ■

